

LAPISSA

Oli kaunis talviyö. Valkoinen tunturipöllö lensi kohti lumen peittämää pesäpuutaan. Kuu valaisi tunturipöllön lentoa kuin valtava lamppu. Ilman kuuta tunturipöllö olisi voinut törmätä toisiin pöllöihin. Vihdoin pöllö oli perillä omassa pesäpuussaan, siellä oli kaksi munaa. Tunturipöllö alkoi kärsivällisesti hautoa muniaan, joista kuoriutuisi pian pikkupöllöjä. Yöllä satoi lunta ja aamulla maa olisi kinosten peitossa. Tunturipöllö nukkui pää siiven alla. Aamulla se heräsi hytisten ja kylmissään. Se lähti lentoon. Tunturipöllö näki pienen hiiren, joka juoksi valkoista hankea pitkin kohti omaa pesäkoloaan. Tunturipöllöllä oli kamala nälkä, joten se lähti heti hurjaan syöksyyn. Hiiri pinkaisi juoksuun. Tunturipöllö tussahti jalat edellä hankeen. Kun se nousi taas lentoon sillä oli hiiren raato kynsissään. Tunturipöllö vei raadon pesäänsä. Siellä se söi hiiren. Yhtäkkiä kuului kitinää ja hiljainen huu! Yksi muna oli kuoriutunut. Pieni pöllö oli ihanan pörröinen ja pieni. Tunturipöllö emo oli iloinen. Se nousi lentoon ja lähti etsimään ruokaa poikaselleen. Tunturipöllö sai kiinni pienen varpusen. Se osasi lentää hiljaa uhrinsa taakse, päästää kimeän kirkaisun ja sitten se iski kynsillään kiinni. Tunturipöllö vei varpusen pesäänsä. Siellä pieni pöllön poikanen jo odotti ruokaansa. Se söi varpusen emonsa avustuksella. Viimein ilta koitti. Emo pöllö aikoi opettaa poikastaan lentämään. pieni pöllön poikanen arasteli koska se pelkäsi putoavansa. Mutta kun se näki miten sen emo liisi kuun editse ja pesäpuun luota ja se huhui koko ajan. Sitten oli poikasen vuoro yrittää. Se nousi kömpelösti siivilleen. Se hoippui puolelta toiselle, kunnes ymmärsi lentämisen idean. Huu! Se huhui, kun palasi pesäpuulle. Tunturipöllö emo oli iloinen kun sen oma poikanen oli oppinut lentämään. Sitten tunturipöllöt menivät yhdessä nukkumaan. Aamulla pöllöemo heräsi. Se lähti etsimään ruokaa ja jätti poikasensa nukkumaan siksi aikaa. Pieni pöllön poikanen heräsi. Kun se huomasi, että se oli yksin, se huhui hädissään. Emo pöllö oli sillä välin saanut oman osansa kuolleesta porosta ja lensi takaisin kohti pesäänsä. Kun tunturipöllö emo tuli takaisin pesälle poikanen huhui emolleen vihaisesti, koska emo oli jättänyt sen yksin. Mutta kun se näki poron, se tuli iloiseksi. Pöllöemo jakoi poron jalan poikasensa kanssa. Illalla kun tähdet syttyivät taivaalle. Pöllöemo aikoi näyttää poikaselleen mitä olivat revontulet. Pöllönpoikanen huhui kun sen emo lensi sen luo. Mutta kun tunturipöllöt olivat sillä paikalla josta revontulet näki, ei revontulia näkynyt koska pilvi oli siirtynyt kuun ja tähtien eteen. Mutta emo pöllö päätti opettaa poikaselleen miten pöllöt saalistivat. Poikanen innostui emonsa ajatuksesta, koska sillä oli kova nälkä. Poikanen huomasi, että kimmeltävällä lumi huovalla oli pikkuisia tassun jälkiä. Niinpä tunturipöllö emo seurasi vilkkaasti lentävää poikastaan kuusi tiheikön läpi. Se tavoitti poikasensa vasta ison lumikinoksen luona, siellä poikanen oli saanut kiinni pienen peltomyyrän. Sitten tunturipöllöt lensivät takaisin pesäpuulleen. Aamulla tunturipöllöt nukuivat pää siiven alla, kun aamu-auringon ensi säteet valaisivat lumisen maiseman. Siro ja valkoinen naali juoksi pöllöjen pesäpuun ohi eikä päästänyt ääntäkään. Naalin siroista tassuista ei jäänyt muita jälkiä kuin kevyt painauma kimmeltävään pakkaslumeen. Tunturipöllö emo heräsi kun kirkas talvi aurinko paistoi sen silmiin, mutta se ei silti avannut silmiään.

illalla tunturipöllöt lähtivät taas lentämään tähti kirkaaseen yöhön. Emo antoi poikaselleen tärkeimmän ohjeen sen elämään: Muista aina lentää vain silloin kun olet varma ettei tunturilla ole metsästäjiä. Poikanen aikoi totella emoaan ja olla varovainen. Aamu alkoi jo sarastaa kun pöllöt lensivät takaisin pesälleen. Syötyään lopun poron raadon, ne nukahtivat. Aamu oli noussut jo miltei kokonaan, kun pieni pöllön poikanen jo heräsi. Sen silmiin välkähti heti seikkailun kiilto. Tunturipöllön poikanen lähti lentämään tummansiniselle aamuyön taivaalle. Tunturipöllö emo heräsi ja huomasi, että poikanen oli kadonnut. Tunturipöllö emo lähti heti etsimään poikastaan. Lopulta se löysi poikasensa, se lensi emoaan nokassaan sillä oli hiiren raato. Emo oli ylpeä poikasestaan, koska se oli saanut kiinni pienen pienen hiiren. Kun ne lensivät kohti pesä puutaan alkoi tuulla tosi kovaa. Tuuli puhalsi pöllöt kurssilta ja ne lennähtivät lumikasaan tuulen voimasta. Sitten alkoi sataa lunta. Pöllöt jakoivat hiiren raadon. Lumimyrsky jatkui ainakin tunnin. Kun se laantui pöllöt pyrähtivät pois lumikasasta. Mutta myrsky oli siirrellyt lunta paikasta toiseen ja maisema oli muuttunut. Tunturipöllöt yrittivät etsiä tietä takaisin kotiin, mutta vaikka ne kuinka etsivät ne eivät löytäneet sitä mitä ne etsivät. Illalla pöllöt olivat jo aivan toivottomia, kun ne näkivät viisihaaraisen puun jonka oksilla oli lunta alhaalla oli jääpuikkoja. Puu oli tunturipöllöjen pesäpuu. Tunturipöllöt lensivät täysillä kohti pesäpuutaan. Aamulla lumi kimmelsi aamuaurion valossa. Yksinäinen tunturipöllö koiras lensi pesäpuun ohi ja näki tunturipöllöt, joista toinen oli täysi ikäinen naaras ja toinen oli vasta pieni poikanen. Koiras lensi pesään. Tunturipöllö emo heräsi kun koiraan siivet humahdivat koiraan kylkiä vasten. Tunturipöllö emo huhui vihaisesti, koska sen kotiin oli tunkeuduttu. Pöllöjen kiistely herätti tunturipöllön poikasen joka ryhtyi heti hämmästyksestään toivuttuaan puollustamaan emoaan. Yhteistyöllä ne ajoivat koiraan pois. Pöllöt lähtivät etsimään ruokaa talvisesta metsästä. Talvella metsä oli kuin sadusta. Jääpuikot kimmelsivät puiden oksilla ja lumi oli kuin tomusokeria. Kaiken lisäksi kaikki oli kaunista. Naalit juoksivat kevyesti loikkien valkoisilla hangilla, Niiden tassuista ei jäänyt jälkiä pehmeään lumeen. Vaikka ahmat olivat paljon painavampia kuin naalit, niidenkään tassuista ei jää muuta kuin pieni painauma lumeen. Tunturipöllöt eivät olleet löytäneet mitään syötävää. Metsäkauriit söivät aamiaiseksi pelkkää puun kuorta ja pieniä oksia. Pikkulinnut sen sijaan söivät siemeniä. Samassa yksi isoista lumikinoksista alkoi täristä ja sieltä paljastui: KARHU! Kaikki eläimet joutuivat pakokauhun valtaan, ne juoksivat (tai lensivät) pakoon niin, että lumi vain pöllysi. Karhu sen sijaan oli kiinnostunut vain poroista. Pian se sai yhden poron kiinni, Sitten se meni takaisin lumikinokseen kuolleen poronsa kanssa. Tunturipöllö emo ja sen poikanen olivat nähneet kaiken ja ne olivat menossa jo kotiaan kohti. Pian ne jo näkivät pesäpuunsa. Kun ne olivat syöneet ne lähtivät kuutamolennolle, se oli niiden tapa aina yöllä. Päivällä ne joko nukkuivat tai saalistivat. Kuutamolennolla niillä oli aivan oma reittinsä: Reitti oli yli kimmeltävien tuntureiden, halki lumisen ruohikko niityn ja suora kaarros täysikuun ohi takaisin pesäpuulle. Kuutamolennon jälkeen ne kävivät nukkumaan. Aamullayöllä naali emo perheineen oli kävelyretkellä pesäpuun läheisyydessä. Naalin pennut hyppivät ja tekivät tassun jälkiä pehmeään lumeen, äiti ja isä naali sen sijaan vahtivat poikasiaan ja tarkkailivat ympäristöä. Oli tärkeää että osasi vaistota ympäristön merkit. Yhtäkkiä

jostain alkoi kuulua ulvontaa, pian naali perhe näki sudet. Niitä ei ollut vain kaksi, niitä oli ainakin kymmenen ja ne kaikki olivat nälkäisiä. (Juoskaa pennut. Katsokaa, susia) (Niitä on kauhean monta.) Pennut piipittivät. Sudet juoksivat ulvoen kohti naali perhettä. Tunturipöllö emo heräsi ulkoa kantautuvaan meluun. Tunturipöllö emo huhui vihaisesti koska se ja sen poikanen halusivat nukkua rauhassa. Naalit lähtivät heti pelon aiheuttaman lamaannuksen jälkeen hurjaan juoksuun niin, että lumi vain pölysi. Kun sudet huomasivat naali perheen kadonneen, ne huomasivat tunturipöllöt. Juuri silloin susien yli lensi pieni hohtava piste, se oli tähdenlento. Heti pari minuuttia tähdenlennon näkemisen jälkeen tähdet kalpenivat ja kuu katosi uuteen päivään. Tunturipöllö emo oli nähnyt kaiken ja oli kauhuissaan onneksi poikanen ei ollut hereillä samassa toisesta munasta kuului hiljainen aivastus ja ritinää kun muna kuoriutui. Emo oli todella iloinen mutta samaa ei voinut sanoa poikasesta se ei tahtonut olla isosisko. Mutta eräänä aamuna kun emo oli etsimässä poikasille ruokaa pikku poikanen lähti yksin lentelemään siskonsa silmien alta lunta alkoi sataa ensin ihan vähän, mutta pian oli jo aikamoinen myräkki. Vanhempi tunturipöllö huomasi siskonsa kadonneen ja lähti etsimään häntä. Se löysi siskonsa kallionkielekkeeltä se huhui pelossaan. Tuuli edelleen kovaa sisko teki hurjan syöksyn ja pelasti siskonsa.

